

መጽሐፈ ዳንኤል - አንድ መቶ አንድ

የቃል ኪዳን መልእክተኛ፡ ከመንጻት ወደ ማጥራት

Jeff Pippenger

2024-02-29

ሳምንቱ ክርስቶስ ቃል ኪዳንን ያጸናበትን ዘመን ይወክል ነበር፤ ይህም ከጥምቀቱ ጀምሮ ክርስቶስ በሰማያዊው መቅደስ በእስጢፋኖስ ድንጋይ በተወረወረበት ጊዜ እስኪቆም ድረስ ያለውን ዘመን ያመለክት ነበር።

እርሱ ግን በመንፈስ ቅዱስ ተሞልቶ ወደ ሰማይ አጥብቆ ተመልክቶ የእግዚአብሔርን ክብርና ኢየሱስንም በእግዚአብሔር ቀኝ ቆሞ አየ፤ እንዲሁም አለ፤ እነሆ፡ ሰማያት ተከፍተው የሰው ልጅም በእግዚአብሔር ቀኝ ቆሞ አያለሁ። እነርሱም በታላቅ ድምፅ ጮኹ፡ ጀሮአቸውንም ደፈኑ፡ በአንድ ልብም በእርሱ ላይ ተረጉ። ከከተማይቱም ውጭ አውጥተው በድንጋይ ወገሩት፤ ምስክሮቹም ልብሳቸውን ሳውል ተብሎ በሚጠራ አንድ ወጣት እግር አጠገብ አኖሩ። እስጢፋኖስንም እግዚአብሔርን እየጠራ እንዲህ እያለ በድንጋይ ወገሩት፤ ጌታ ኢየሱስ ሆይ፡ መንፈሴን ተቀበል። ተንበርክኮም በታላቅ ድምፅ ጮኹ፤ ጌታ ሆይ፡ ይህን ኃጢአት በእነርሱ ላይ አትቁጠርባቸው። ይህንም ብሎ አንቀላፋ። ሐዋርያት ሥራ 7፡55-60።

ስቴፋኖስ በድንጋይ በተመታ ጊዜ ሚካኤልም በቆመ ጊዜ፣ ወንጌል ወደ አሕዛብ ሄደ፤ እስከዚያ ጊዜ ድረስ ወንጌል ለአይሁድ ብቻ የተገደበ ነበር።

“ከዚያም፡ መልአኩ እንዲህ አለ፤ ‘ከብዙዎች ጋር ለአንድ ሳምንት [ሰባት ዓመት] ቃል ኪዳንን ያጸናል።’ ከአዳኙ አገልግሎቱን ከጀመረ በኋላ ለሰባት ዓመታት ወንጌሉ በተለይ ለአይሁድ ይሰበክ ነበር፤ ሦስት ዓመት ተኩል በክርስቶስ ራሱ፣ ከዚያም በሐዋርያት፡ ‘በሳምንቱም መካከል መሥዋዕቱንና ቍርባኑን ያስቆማል።’ ዳንኤል 9፡27። በእ.ኤ.አ. 31 የጸደይ ወቅት፣ ክርስቶስ እውነተኛው መሥዋዕት በቀራንዮ ቀረበ። ከዚያም የቤተ መቅደሱ መጋረጃ ከላይ እስከ ታች ለሁለት ተቀደደ፤ ይህም የመሥዋዕታዊው አገልግሎት ቅድስናውና ትርጉሙ እንደ ተወገዱ አሳየ። ምድራዊው መሥዋዕትና ቍርባን እንዲቆሙ ጊዜው ደርሶ ነበር።”

“አንዱ ሳምንት—ሰባት ዓመት—በእ.ኤ.አ. 34 ተፈጸመ። ከዚያም እስጢፋኖስን በድንጋይ መውገራቸው ምክንያት አይሁድ ወንጌልን መቃወማቸውን በመጨረሻ አተሙ፤ በስደት ምክንያት ተበትነው የነበሩት ደቀ መዛሙርትም ‘ቃሉን እየሰበኩ በየስፍራው ሄዱ’ (ሐዋርያት ሥራ 8፡4)፤ ከዚያም ብዙም ሳይቆይ አሳዳጁ ሳውል ተለወጠ፣ ለአሕዛብም ሐዋርያ የሆነው ጳውሎስ ሆነ።” The Desire of Ages, 233.

በ34 ዓ.ም. ቅዱሱ ሳምንት (ሁለት ሺህ አምስት መቶ ሀያ ቀናት) ተፈጸመ፣ ጥንታዊ እስራኤል ከእግዚአብሔር ተፈታች፤ የምሕረት ጊዜም ፈጽሞ ተዘጋ። በዚያ ጊዜ ጥንታዊ እስራኤል ቃል ኪዳንን ስለ ናቀች እና የእግዚአብሔርን ልጅ ስለ ሰቀለች፣ በእርስዋ ላይ የሚመጣው ፍዳ እግዚአብሔር ፈጻሚ ፍርድ ተገኘ። ሆኖ፤ እግዚአብሔርም በትዕግሥቱ ምሕረት የኢየሱስንም ጥፋት እስከ 66 ዓ.ም. ድረስ በተጀመረው ከበባ እና እስከ 70 ዓ.ም. ድረስ በደረሰው ጥፋት ዘገየው።

በዳንኤል ምዕራፍ ዘጠኝ ውስጥ ክርስቶስ ቃል ኪዳንን ያጸናበትን ሳምንት የሚያመለክቱት ጥቅሶች፣ እንዲሁም አረማዊት ሮም (የሚመጣው መስፍን) ከተማይቱንና መቅደሱን እንደምታጠፋ ያሳያሉ፤ ነገር ግን እግዚአብሔር በትዕግሥቱ ምሕረት፣ የጥንቷ እስራኤል ልጆች ወንጌልን እንዲሰሙና በአባቶቻቸው እንዳይረጉት በክርስቶስና በደቀ መዛሙርቱ በመካከላቸው ባገለገሉበት የሰባት ዓመት ዘመን ውስጥ ውሳኔ

እንዲያደርጉ ጊዜ ፈቀደላቸው።

ክርስቶስ ራሱ በኢየሩሳሌም ላይ የሚመጣውን ጥፋት ከአስቀድሞ ካወጀ በኋላ ወደ አርባ ዓመት የሚጠጋ ጊዜ፣ ጌታ በከተማይቱና በሕዝቡ ላይ የፍርድን ፍጻሜ ዘገየ። እግዚአብሔር በወንጌሉ አቃዋሚዎችና በልጁ ገዳዮች ላይ ያሳየው ትዕግሥቱ እጅግ ድንቅ ነበር። የማያፈራው ዘፍ ምሳሌ እግዚአብሔር ከአይሁድ ሕዝብ ጋር ያደረገውን አያያዝ ይወክል ነበር። “ቁረጠው፤ ስፍራውን ለምን ይይዛል?” (ሉቃስ 13፥7) የሚለው ትእዛዝ ተላልፎ ነበር፤ ነገር ግን መለኮታዊ ምሕረት ገና ጥቂት ጊዜ ቆይቶ አድኖታል። ከአይሁድ መካከል ስለ ክርስቶስ ባሕርይና ሥራ የማያውቁ ብዙዎች ገና ነበሩ። ልጆቹም ወላጆቻቸው ንቀው የተዉትን እድሎች አልተጠቀሙባቸውም ነበር፤ ያንም ብርሃን አልተቀበሉም ነበር። እግዚአብሔር በሐዋርያትና በባልንጀሮቻቸው ስብከት አማካይነት ብርሃን በእነርሱ ላይ እንዲበራ ያደርግ ነበር፤ ትንቢት እንዴት እንደተፈጸመ ማየት ይፈቀድላቸው ነበር፤ ይህም በክርስቶስ ልደትና ሕይወት ብቻ ሳይሆን በሞቱና በትንሣኤው ደግሞ ነው። ልጆቹ በወላጆቻቸው ኃጢአት ምክንያት አልተፈረደባቸውም ነበር፤ ነገር ግን ለወላጆቻቸው የተሰጠውን ብርሃን ሁሉ እያወቁ ለራሳቸው የተሰጠውን ተጨማሪ ብርሃን ሲክዱ፣ በወላጆቻቸው ኃጢአት ተከፋዮች ሆኑ፣ የክፋታቸውንም መጠን ሞሉ።

“እግዚአብሔር በኢየሩሳሌም ላይ ያሳየው ረጅም ትዕግሥት አይሁድን በግትር ያልተነሱ ንስሐ-አልባነታቸው ውስጥ ብቻ አጽንቶአቸው ነበር። በኢየሱስ ደቀ መዛሙርት ላይ ባሳዩት ጥላቻና ጭካኔ የምሕረትን የመጨረሻ ጥሪ እነርሱ አልተቀበሉም። ከዚያም እግዚአብሔር ጥበቃውን ከእነርሱ አነሣ፣ ከሰይጣንና ከመላእክቱም ላይ የሚከለክል ኃይሉን አስወገደ፤ ሕዝቡም የመረጠችው መሪ በቁጥጥር ሥር ተተወች። ልጆቿ የክርስቶስን ጸጋ ንቀው ነበር፤ ይህም ክፉ ዝንባሌዎቻቸውን እንዲገዙ ያስችላቸው ነበር፤ አሁን ግን እነዚህ ድል አድራጊዎቻቸው ሆኑ። ሰይጣን የነፍስን እጅግ ከፍተኛና እጅግ ዝቅተኛ ፍትወቶች አነሳ። ሰዎች በማስተዋል አልሠሩም፤ ከማስተዋል በላይ ሆነው ነበር—በውስጣዊ ግፊትና በዕውር ቁጥ የተቆጣጠሩ። በጭካኔአቸው ሰይጣን ሆኑ። በቤተ ሰብስብ በሕዝብ ውስጥ፣ በከፍተኛውም ሆነ በዝቅተኛው ክፍል መካከል ሁሉ፣ ጥርጣሬ፣ ቅናት፣ ጥላቻ፣ ግጭት፣ ዓመፅ፣ ግድያ ነበሩ። ደኅንነት በየትኛውም ስፍራ አልነበረም። ወዳጆችና ዘመዶች እርስ በርሳቸው ተላልፈው ይሰጡ ነበር። ወላጆች ልጆቻቸውን ይገድሉ ነበር፤ ልጆችም ወላጆቻቸውን። የሕዝቡ አለቆች ራሳቸውን እንኳ ለመግዛት ኃይል አልነበራቸውም። ያልተቆጣጠሩ ፍትወቶች ግፈኞች አደረጓቸው። አይሁድ ንጹሐን የእግዚአብሔር ልጅ ለመፍረድ የሐሰት ምስክርነትን ተቀብለው ነበር። አሁን ግን የሐሰት ክሶች ራሳቸውን ሕይወት ያልተረጋጋ አደረጉአት። በሥራቸው ረጅም ጊዜ ሲናገሩ የኖሩት፡- ‘የእስራኤልን ቅዱስ ከፊታችን አስወግድ።’ ኢሳይያስ 30፥11። አሁንም ምኞታቸው ተፈጸመ። ፍርሃተ እግዚአብሔር ከእንግዲህ ወዲህ አያስጨንቃቸውም ነበር። ሰይጣን በሕዝቡ ራስ ላይ ነበር፤ ከፍተኛዎቹም የመንግሥትና የሃይማኖት ባለሥልጣኖች በእርሱ ተጽዕኖ ሥር ነበሩ።” ታላቁ ተጋድሎ፣ 27, 28.

ክርስቶስ እንደ ኪዳኑ መልእክተኛ በመጀመሪያ ብቻ ከአይሁድ ጋር ተያያዘ። በ34 ዓ.ም. በእስጢፋኖስ መውገር ጊዜ ወንጌል ወደ አሕዛብ ሄደ፤ እንግዲህም የእግዚአብሔር ፈጻሚ ፍርድ ዘመን ደረሰ፤ ነገር ግን እግዚአብሔር በምሕረቱ ያንን ጊዜ ነጥብ ለአርባ ዓመት ያህል አስዘገየው።

እንደ ኪዳኑ መልእክተኛ፣ የሚልክያስ ምዕራፍ ሦስት ፍጻሜ ሆኖ፣ ክርስቶስ ቤተ መቅደሱን ሁለት ጊዜ አነጸ። ይህንም ያደረገው፣ በዚያን ጊዜ ለኪዳኑ ሕዝብ በልዩ ሁኔታ ተለይቶ በተዘጋጀው ዘመን ውስጥ ሲሆን፣ እነርሱም በዚያን ጊዜ እየተተዉና እየተፈቱ ነበር፤ እንዲሁም በዚያን ጊዜ አዲሱ የተመረጠ ሕዝብ ለሚሆኑት ደግሞ ነበር። ያ የጊዜ ወቅት በተፈጸመ ጊዜ፣ የእግዚአብሔር አስፈጻሚ ፍርድ ጊዜ ተጀመረ። የሐንስ መጥምቁ ክርስቶስ ከእርሱ ጋር የሚገባበትን አዲስ የተመረጠ ሕዝብ የማቆም ሥራ መንገዱን ያዘጋጀ መልእክተኛ ነበር።

የቤተ መቅደሱ ሁለቱ ማንዳቶች ክርስቶስ የነፍስን መቅደስ የማንዳት ሥራ የሚለዩ ተምሳሌታዊ ትምህርቶች ነበሩ። የቃል ኪዳን መልእክተኛ በሚልክያስ ምዕራፍ ሦስት በድንገት ሲመጣ፣ እንደ ቀድሞው ዘመን መባ ለማቅረብ ዓላማ፣ የሌዊን ልጆች ያነጻል ደግሞም ያጥራል።

ነገር ግን የመምጣቱን ቀን ማን ሊቋቋም ይችላል? በሚገለጥም ጊዜ ማን ሊቆም ይችላል? እርሱ እንደ አንጥረኛ እሳት፣ እንደ አጣቢዎችም ሳሙና ነውና፤ ብርንም እንደሚያነጥርና እንደሚያጠራ ሰው ተቀምጦ የሌዊን ልጆች ያጠራል፤ እንደ ወርቅና እንደ ብርም ያነጥራቸዋል። በጽድቅም መባ ለእግዚአብሔር እንዲያቀርቡ። በዚያን ጊዜም የይሁዳና የኢየሩሳሌም መባ እንደ ቀድሞ ዘመንና እንደ ጥንት ዓመታት ለእግዚአብሔር ደስ የሚያሰኝ ይሆናል። ሚልክያስ 3፡2-3።

ሚልክያስ ምዕራፍ ሦስት፤ ሁለቱ የቤተ መቅደስ ማንዳቶችም በኪዳን መልእክተኛ የሚፈጸመውን የሌዊ ልጆች እምነት ፍጹምነት ይወክላሉ። የሌዊ ልጆች እምነት ፍጹምነት በወርቅ መንዳት ይወከላል።

“በሳኒታሪየሙ ውስጥ ማንኛውም ተጽእኖ ያላቸው ሁሉ በእግዚአብሔር ፈቃድ መስማማት፣ ራስን ማዋረድ፣ ልብንም ለክርስቶስ መንፈስ ውድ ተጽእኖ መክፈት ያስፈልጋል። በእሳት የተፈተነው ወርቅ ፍቅርንና እምነትን ይወክላል። ብዙዎች ከፍቅር ማለት ይቻላል ባዶ ናቸው። በራስ መተማመን ዓይኖቻቸውን ስለ ታላቅ እጥረታቸው አሳውሮአል። በየቀኑ ወደ እግዚአብሔር መለወጥ፣ በሃይማኖታዊ ሕይወትም አዲስ፣ ጥልቅ፣ ዕለታዊ ልምምድ እጅግ የማይቀር አስፈላጊነት ነው።” Testimonies, volume 4, 558.

ሚልክያስ ምዕራፍ ሦስት፤ ሁለቱም የቤተ መቅደስ ማንዳቶች በቃል ኪዳን መልእክተኛ የሚፈጸመውን በጥበቦች፣ ይህም የሌዊ ልጆች በሆኑት ውስጥ ያለውን የእውቀት መጨመር አስተውሎት ፍጹምነት ይወክላሉ። የሌዊ ልጆች ፍጹምነት በብሩን መንዳት ይወከላል።

የጌታ ቃላት ንጹሕ ቃላት ናቸው፤ በምድር ምድጃ ውስጥ እንደተፈተነ ብር፣ ሰባት ጊዜ የተነጻ ነው። መዝሙር 12፡6።

መልእክተኛው የቃል ኪዳን ልጆችን የሌዊን እንደ ብርና እንደ ወርቅ ሊያነጻቸው ነበር። የሚያነጻው የእግዚአብሔር ቃል ነው፤ ምክንያቱም መንዳት መጽደቅና መቀደስ ማለት ነው።

በእውነትህ ቀድሳቸው፤ ቃልህ እውነት ነው። ዮሐንስ 17፡17።

ዮሐንስ መጥምቁ በሚልክያስ ምዕራፍ ሦስት የመጀመሪያ ፍጻሜ ውስጥ ለቃል ኪዳን መልእክተኛ መንገዱን ያዘጋጀ መልእክተኛ ነበረ፤ በዚህም ረገድ መልእክቱ በባሕርይው አራት ክፍል ነበረው። ሥራው በቃል ኪዳን መልእክተኛ ሊፈጸም የነበረውን የንጽህና ሥራ መለየትን ያካትት ነበር፤ እንዲሁም የተፈጸመው የንጽህና ሥራ አውድማን እንደ መጥረግ ተግባር እንደሚወክል አመለከተ። ከዚያ በፊት የተመረጠው ሕዝብ በዚያን ጊዜ እየተተወ በመሆኑ ሂደት ውስጥ እንዳለ ገለጠ። ደግሞ የላኦዴቅያን መልእክት ለእግዚአብሔር ሕዝብ አቀረበ፤ በዚህም ኃጢአታቸውንና የአባቶቻቸውን ኃጢአት አሳያቸው። እነዚህን እውነታዎች ሁሉ “ሊመጣ ባለው ቁጣ” አውድ ውስጥ አቀመጠ። መንገዱን ያዘጋጀው የመልእክተኛው ሥራ የተተዉት ሕዝብ ትምህርታዊ ሥርዓት ውስጥ ፈጽሞ ትምህርት ያልተቀበለ አንድ ሰው ሥራ መሆኑን ያመለክት ነበር።

በመጥምቁ ዮሐንስ ውስጥ ጌታ የጌታን መንገድ ለማዘጋጀት ለራሱ መልእክተኛ አስነሣ። እርሱም ኃጢአትን በመገሰጠና በማውገዝ ለዓለም የማይናወጥ ምስክርነት ሊሸከም ነበር። ሉቃስ ተልእኮውንና ሥራውን ሲያውጅ፣ “የአባቶችን ልብ ወደ ልጆች፣ የማይታዘዙትንም ወደ ጻድቃን ጥበብ ለመመለስ፣ ለጌታም የተዘጋጀ ሕዝብ ለማሰናዳት፣ በኤልያስ መንፈስና ኃይል በፊቱ ይሄዳል” ይላል (ሉቃስ 1፡17)።

ከፈረሰውያንና ከሰዳቃውያን ብዙዎች ወደ ዮሐንስ ጥምቀት መጡ፤ እርሱም እነርሱን ሲናገራቸው፡-
«እናንተ የእፍኝት ትውልድ፣ ከሚመጣው ቁጣ ሽሹ ዘንድ ማን አስጠነቀቃችሁ? እንግዲህ ለንስሐ
የሚስማማ ፍሬ አፍሩ፤ በልባችሁም፡- “አብርሃም አባታችን ነው” ለማለት አታስቡ፤ እግዚአብሔር
ከእነዚህ ድንጋዮች ለአብርሃም ልጆችን ማስነሣት እንደሚችል እነግራችኋለሁና። አሁንም ደግሞ
መጥረቢያው በዛሬኛ ሥር ተቀምጦአል፤ ስለዚህ መልካም ፍሬ የማያፈራ ዛፍ ሁሉ ተቆርጦ ወደ እሳት
ይጣላል። እኔስ ለንስሐ በውኃ አጠምቃችኋለሁ፤ ከእኔ በኋላ የሚመጣው ግን ከእኔ ይልቅ ኅያል ነው።
ጫማውንም እሸከም ዘንድ የማይገባኝ ነኝ፤ እርሱ በመንፈስ ቅዱስና በእሳት ያጠምቃችኋል፤
መንፈሻውም በእጁ ነው። አውድማውንም ፈጽሞ ያነጻል፤ ስንዴውንም ወደ ጎተራ ይሰበስባል፤
ገለባውን ግን በማይጠፋ እሳት ያቃጥላል» (ማቴዎስ 3፡7-12)።

“የዮሐንስ ድምፅ እንደ መለከት ከፍ ብሎ ተሰማ። ተልእኮውም፣ ‘ለሕዝቤ መተላለፋቸውን፣ ለያዕቆብም
ቤት ኃጢአታቸውን አሳይ’ (ኢሳይያስ 58:1) የሚል ነበር። ከሰው የሚገኝ ትምህርት አላገኘም ነበር።
እግዚአብሔርና ተፈጥሮ መምህራኑ ነበሩ። ነገር ግን ከጥንቱ ነቢያት እንደ አንዱ ድምፁ እንዲሰማ
በድፍረት የሚናገር፣ የተበላሸቸውን ሕዝብ ወደ ንስሐ የሚጠራ፣ ከክርስቶስ በፊት መንገዱን የሚያዘጋጅ
አንድ ሰው ያስፈልግ ነበር።” Selected Messages, መጽሐፍ 2, 147, 148.

ዊልያም ሚሊር ለቃል ኪዳኑ መልእክተኛ መንገዱን ያዘጋጀ ሁለተኛው መልእክተኛ ነበር፤ የሚሊርም ሰውነትና
ሥራ በዮሐንስ መጥምቅ ምሳሌ ተደርጎ ነበር።

“በሺህዎች የሚቆጠሩ ሰዎች ዊልያም ሚሊር የሰበከውን እውነት እንዲቀበሉ ተመሩ፤ እናም መልእክቱን
ለማወጅ በኤልያስ መንፈስና ኃይል የተነሱ የእግዚአብሔር አገልጋዮች ተነሡ። እንደ የኢየሱስ ቀዳሚ
የነበረው ዮሐንስ፣ ይህን ከባድ መልእክት የሰበኩት ሰዎች መጥረቢያውን በዛፍ ሥር ላይ እንዲያኖሩ፣
እናም ሰዎች ለንስሐ የሚገባ ፍሬ እንዲያፈሩ እንዲጠሩ ተገደዱ።” Early Writings, 233.

በክርስቶስ ዘመን የነበሩት ክርክር የሚወዱ አይሁድ ስለ መሲሔ በሐሰተኛ መልእክት እንዲታመኑ
ተመርተው ነበር። “መሲሕ” ማለት “የተቀባ” ማለት የሆነው የግሪክ ቃል “ክርስቶስ” የሚመጣ ዕብራይስጥ
ቃል ነው።

እግዚአብሔር ለእስራኤል ልጆች የላከው ቃል፣ በኢየሱስ ክርስቶስ ሰላምን እየሰበከ፤ (እርሱ የሁሉ ጌታ
ነው፤) ያ ቃል፣ እላለሁ፣ እናንተ ታውቃላችሁ፤ ከዮሐንስ የሰበከው ጥምቀት በኋላ ከገሊላ ጀምሮ በይሁዳ
ሁሉ የተነገረውን፤ እግዚአብሔርም ኢየሱስን የናዝሬቱን በመንፈስ ቅዱስና በኃይል እንዴት እንደቀበው፤
እርሱም መልካም እያደረገና በዲያብሎስ የተጨቆኑትን ሁሉ እየፈወሰ ዘረ፤ እግዚአብሔር ከእርሱ ጋር
ነበረና። ሐዋርያት ሥራ 10፡36-38።

“መሲሕ” እና “ክርስቶስ” ሁለቱም “የተቀባው” ማለት ናቸው። ክርስቶስ በጥምቀቱ ጊዜ ተቀብቶ ነበር፤
ስለዚህ በትክክል ለመናገር እስከ ጥምቀቱ ድረስ መሲሕ ወይም ክርስቶስ አልነበረም። ጥምቀቱ በትንቢታዊ
ሁኔታ በራእይ ምዕራፍ አሥር ውስጥ ካለው መልእክ መውረድ ጋር ይስማማል፤ ይህም በነሐሴ 11 ቀን
1840 የወረደው ነው፤ እንዲሁም በራእይ ምዕራፍ አሥራ ስምንት ካለው ከኃያሉ መልእክ መውረድ ጋር
ይስማማል፤ እርሱም በመስከረም 11 ቀን 2001 የወረደው ነው። እነዚህ ሦስቱ ትንቢታዊ የመለያ ምልክቶች
በኋለኛው ዝናብ ውስጥ የመንፈስ ቅዱስን መገለጥ ይለያያሉ።

ክርክርን የሚወዱ አይሁድ መሲሔ የእስራኤል ሕዝብ ዓለምን የሚገዛበትን በምድር ላይ የሚቋቋም ቃል
በቃል መንግሥት እንደሚያመጣ የሚናገር የተሳሳተ ግንዛቤ፣ ሐሰተኛ ትንቢታዊ መልእክት ይዘው ነበር።
ይህም “ሰላምና ብልጽግና” የሚል የሐሰት መልእክት ነበር።

የዊልያም ሚሊር መልእክት ሁለት ታላላቅ ክፍሎች ነበሩት። የመጀመሪያው መቅደሱን መንጻት
የሚያመለክቱትን የዘመን ትንቢቶች መተግበሩ ሲሆን፣ ሁለተኛውም ፕሮቴስታንቶች ለማመን

የተዘነበሉበትን የካቶሊክ ሺህ ዓመት ሚሊኒየም ትርጓሜ መቃወሙ ነበር። ያ የሐሰት የሚሊኒየም አመለካከት፣ እንደ ሺህ ዓመት ሰላምና ብልጽግና የሚታወቀው፣ በነቀፋ የተሞሉ አይሁድ ይይዙት ከነበረው ስለ መሲሑ መንግሥት የነበረውን የሐሰት አመለካከት ያንጸባረቀ ነበር።

እነዚያ ሁለት ምስክሮች የሐሰተኛውን የኋለኛው ዝናብ መልእክት ያሳውቃሉ፤ ይህም “የሰላምና የብልጽግና” ተስፋ የሚሰጥ መልእክት ሲሆን፣ ለቃል ኪዳን መልእክተኛ ድንገት ወደ ቤተ መቅደሱ እንዲመጣ መንገድ የሚያዘጋጀው መልእክተኛ ታሪክ በሦስተኛውና በመጨረሻው ፍጻሜ ውስጥ ይታያል። ያ ሐሰተኛ የኋለኛው ዝናብ መልእክት፣ “ሊመጣ ያለው ቁጣ” በሚደርስበት ጊዜ “መልካም ፍሬ የማያፈራ ዛፍ ሁሉ ይቆረጣል፣ ወደ እሳትም ይጣላል” ብሎ ከገለጸው ከየሐንስ መጥምቁ መልእክት በተቃራኒ እንደ “ሰላምና ደኅንነት” መልእክት ይታወቃል። ይህም ደግሞ ጌታ በሚመለስበት ጊዜ ምድርን በመምጣቱ ብርሃን እንደሚያጠፋት ስለሆነ፣ ካቶሊክነት እንደሚያስተምረው ሺህ ዓመት የሰላም ዘመን እንደማይኖር በሚለር መለየት ውስጥ ደግሞ ተመስሏል።

ለእናንተም የተጨነቃችሁ፣ ጌታ ኢየሱስ ከሰማይ ከኃይሉ መልእክት ጋር ሲገለጥ፣ ከእኛ ጋር ዕረፍትን ይሰጣችኋል፤ እግዚአብሔርን በማያውቁትና ለጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ወንጌል በማይታዘዙት ላይ በነበልባል እሳት በቀልን ሲያደርግ። እነርሱም ከጌታ ፊትና ከኃይሉ ክብር ርቀው የዘላለም ጥፋትን ቅጣት ይቀበላሉ። 2 ተሰሎንቄ 1፡7-9።

የኪዳን መልእክተኛ ከአዲስ የተመረጠ ሕዝብ ጋር ወደ ኪዳን እንዲገባ ያዘጋጁት የመጀመሪያዎቹ ሁለት መልእክተኞች፣ በላኦዲቅያዊ አድቪንቲዝም ሦስተኛ ትውልድ ውስጥ የተቀረጸ የሐሰት “ሰላምና ደኅንነት” የኋለኛው ዝናብ መልእክት፣ በሦስተኛው ወይ ውስጥ እንደተወከለው የእስልምናን ሚና አራተኛ ትውልድ የላኦዲቅያዊ አድቪንቲዝም እንዳያውቅ ሰይጣን በዕቅድ ያዘጋጀው መሆኑን ያሳያሉ።

በሌዊ ልጆች የተወከሉት ሰዎች ስለሚፈጸምላቸው የመንጸት ሂደት፣ ከመጥምቁ የሐንስ በኋላ የሚመጣው በእጁ ያለቸውን መንፈሻ በመጠቀም አውድማውን ፈጽሞ ሊጠርግና “ሊያነጻ” ነበር። ይህ ሥራ በቃሉ ይፈጸማል።

“መንሸርሹ በእጁ ነው፣ አውድማውንም ፈጽሞ ያነጻል፣ ስንዴውንም ወደ ጎተራ ይሰበስባል።” ማቴዎስ 3፡12። ይህ ከማጥራት ዘመኖች አንዱ ነበር። በእውነት ቃላት፣ ገለባው ከስንዴው እየተለየ ነበር። ተግሣጽን ለመቀበል እጅግ ከንቱና በራሳቸው ጽድቅ የተሞሉ ስለ ነበሩ፣ የትሕትናንም ሕይወት ለመቀበል ዓለምን እጅግ የወደዱ ስለ ነበሩ፣ ብዙዎች ከኢየሱስ ዘንድ ተመለሱ። ብዙዎች አሁንም ይህንን ነገር እያደረጉ ናቸው። ነፍሳት ዛሬ በቅፍርናም ምክራብ ውስጥ ያሉት ደቀ መዛሙርት እንደ ተፈተኑት ሁሉ እየተፈተኑ ናቸው። እውነት ወደ ልብ በሚደርስ ጊዜ፣ ሕይወታቸው ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር የማይስማማ መሆኑን ያያሉ። በራሳቸው ውስጥ ፍጹም ለውጥ እንዳስፈለጋቸው ያያሉ፤ ነገር ግን ራስን የሚክድ ሥራ ለመሸከም ፈቃደኞች አይደሉም። ስለዚህ ኃጢአታቸው በሚገለጥበት ጊዜ ይቆጣሉ። ‘ይህ ንግግር ከባድ ነው፤ ማንስ ሊሰማው ይችላል?’ እያሉ እያጉረመረሙ ደቀ መዛሙርቱ ኢየሱስን እንደ ተዉት ሁሉ፣ እነርሱም ተሰናክለው ይሄዳሉ።” The Desire of Ages, 392.

የኋለኛው ዝናብ መልእክት የዕንባቆም ምዕራፍ ሁለት “ክርክር” ነው፤ እርሱም እሸቱን ከስንዴው የሚለይ የእውነት ቃል ነው። ያ መለየት በቃል ኪዳን መልእክተኛ የሚፈጸመው ማጥራት ነው። በሚለራውያን ታሪክ፣ የዳንኤል ምዕራፍ ስምንት ቁጥር አሥራ አራት መልእክት መጀመሪያ ጊዜ ሲያልቅ እና የዕንባቆም ምዕራፍ ሁለት የመቆየት ጊዜን እንዲሁም በማቴዎስ ምዕራፍ ሃያ አምስት ያለውን የአሥሩ ደናግል ምሳሌ ሲያመጣ፣ ማጥራት አፈራ። የእኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክት በመጨረሻ ጥቅምት 22፣ 1844 ሲፈጸም ከዚያ የበለጠ ትልቅ ማጥራት አመጣ። በዚያን ጊዜ ቃል ኪዳን መልእክተኛ ድንገት ደርሶ የመጨረሻውን ማጥራትና ማንጻት ጀመረ። በሦስት ማንጻቶችና ማጥራቶች ውስጥ ከመጀመሪያዎቹ ሁለቱ ያለፈው እንቅስቃሴ፣ ሦስተኛውን

ወደቀ፤ በ1863ም ወደ ሎዶቅያ ምድረ በዳ ተልኮ ሄደ።

በሚሊራውያን ታሪክ ውስጥ ፕሮቴስታንቶች መጀመሪያ በእውነት ቃላት ነጽተው ተለዩ፤ ከዚያም የመጀመሪያው መልአክ እንቅስቃሴ ሦስተኛው ፈተና መልአክት በመድረሱ ነጽቶ ተለየ። ነገር ግን ከ1798 እስከ 1844 ባሉት አርባ ስድስት ዓመታት ውስጥ የሚሊራውያንን ቤተ መቅደስ ሠሪዎች የነበሩት፣ ምንም እንኳን የአሥሩ ደናግል ምሳሌን ፍጹም ቢፈጽሙም፣ በ1844 ኦክቶበር 22 የደረሰውን ሦስተኛ ፈተና አልፏ።

“በመጀመሪያውና በሁለተኛው መላእክት መልአክቶች ተነሥተው ሙሽራውን ሊቀበሉ የወጡ ብዙዎች፣ ለዓለም ሊሰጥ የተዘጋጀውን ሦስተኛውን፣ የመጨረሻውን የፈተና መልአክት እምቢ አሉ፤ የመጨረሻው ጥሪ ሲደረግም ተመሳሳይ አቋም ይወሰዳል።”

“የዚህ ምሳሌ እያንዳንዱ ዝርዝር በጥንቃቄ ሊጠና ይገባል። እኛ ወይም በጥበባችን ድንግልናዎች ወይም በሰነፎች ድንግልናዎች እንደተወከልን ተቀርባለን።” Review and Herald, October 31, 1899.

በ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ቀን ሦስተኛው መልአክ በመጣበት ጊዜ የተጀመረው የትንቢታዊ ታሪክ ውድቀት ነበር፣ እናም በ1863 በዓመፀ ተጠናቀቀ። እስከ 1850 ድረስ እህት ዋይት የሚከተለውን መልአክት ጻፈች።

ጌታ ጥር 26 ቀን አንድ ራእይ ሰጠኝ፤ እርሱንም እነግራለሁ። ከእግዚአብሔር ሕዝብ አንዳንዶች ደንዝዘውና ዝም ብለው እንዳሉ፣ ግማሽ እንቅልፍ ውስጥ እንዳሉም፣ አሁን የምንኖርበትን ዘመን እንዳልተገነዘቡም አየሁ፤ እንዲሁም “ቆሻሻ መጥረጊያ” ያለው “ሰው” ገብቶ እንደነበር፣ ከእነርሱም አንዳንዶች ተጠርገው እንዲወሰዱ በአደጋ ላይ እንዳሉ አየሁ። ኢየሱስን እንዲያድናቸው፣ ጥቂት ጊዜም እንዲቆጥብላቸው፣ ዘላለም ለዘላለም ከመዘግየቱ በፊት ራሳቸውን እንዲያዘጋጁ ይህን አስፈሪ አደጋቸውን እንዲያዩ ለመንሁት። መልአኩም፣ “ጥፋት እንደ ኃይለኛ ዐውሎ ነፋስ እየመጣ ነው” አለ። ዓለምን የወደዱትን፣ ከንብረታቸውም ጋር የተጣበቁትን፣ ከእነርሱም ለመለየትና በመንገዳቸው ላይ ያሉትን መልአክተኞች ለማፋጠን እነርሱን በመሠዋት ፈቃደኞች ያልሆኑትን—በመንፈሳዊ ምግብ እጥረት እየጠፉ ያሉትን የተራሱ በጎች ይመግቡ ዘንድ—መልአኩን እንዲራራላቸውና እንዲያድናቸው ለመንሁት።

“አሁን ያለውን እውነት በማጣት የተነሣ ምስኪን ነፍሳት ሲሞቱ ባየሁ ጊዜ፣ እንዲሁም እውነቱን እንደሚያምኑ የሚናገሩ አንዳንዶች የእግዚአብሔርን ሥራ ለማስቀጠል የሚያስፈልገውን መንገድ በመከልከል እነርሱን እንዲሞቱ ሲያደርጉአቸው ባየሁ ጊዜ፣ ያ ትዕይንት እጅግ የሚያሳዝን ነበር፤ እኔም መልአኩን ከእኔ እንዲያስወግደው ለመንሁት። የእግዚአብሔር ሥራ ከንብረታቸው አንዳንድ ነገር በሚጠይቅበት ጊዜ፣ ወደ ኢየሱስ የመጣው ጉልማሳ እንዳደረገው [ማቴዎስ 19:16-22.] በንዘን እንደሚሄዱ አየሁ፤ እንዲሁም ብዙም ሳይቆይ የሚፈስ መቅሠፍት በላያቸው እንደሚያልፍና ሀብታቸውን ሁሉ እንደሚጠራርግ አየሁ፤ ከዚያም ምድራዊ ንብረትን ለመሥዋዕት ማቅረብና በሰማይ መዝገብ ለማከማቸት እጅግ ዘግይቶ ይሆናል።” Review and Herald, April 1, 1850.

በ1850 ዓ.ም. የትቢያ-መጥረጊያው ሰው አስቀድሞ ደርሶ ነበር። በጥቅምት 22 ቀን 1844 ዓ.ም. የኪዳኑ መልአክተኛ ድንገት ወደ መቅደሱ መጥቶ ነበር፣ እርሱም የሌዊን ልጆች የማንጻትና የማጥራት ሥራ ጀመረ።

በሚቀጥለው ጽሑፍ ይህን ጥናት እንቀጥላለን።

“ዛሬ ነፍሳት እየተፈተኑና እየተፈተኑ ናቸው፤ ብዙዎችም ክርስቶስን ትተው የሄዱት ሰዎች የረገጡትን ያን መንገድ እየደገሙ ናቸው። በቃሉ ሲፈተኑ መለኮታዊውን አስተማሪ ይቃወማሉ። ሕይወታቸው ከእውነትና ከጽድቅ ጋር በስምምነት እንዳልሆነ ስለዚህ ሲገሠዱ ከአዳኙ ይመለሳሉ፤ ውሳኔአቸውም እንደ ተሰናከሉት ደቀ መዛሙርት ውሳኔ ፈጽሞ አይቀለበስም። ከእንግዲህም በክርስቶስ ጋር አይሄዱም። እንዲሁ ነው የተባለው ቃል የሚፈጸመው፡- ‘መንፈያው በእጁ ነው፣ አውድማውንም ፈጽሞ ያነጻል።’

ስንዴውንም ወደ ጎተራው ይሰበስባል።” Signs of the Times, May 15, 1901.